

מבעד למסך החול למאמרים. ברכת תודה

אילו היה למדינות ערב דבר הדומה לספר הזהב של הקק"ל היו ללא ספק רושמות בו את מדינת ישראל אשר לה הן חייבות חוב גדול — חוב השלום היחסי הקיים ביניהן. כי לולא נוכחותה של ישראל מעבר לגבול היה נעלם השריד האחרון של איחוד הלגיון הערבית היתה מתפוררת.

בייחוד חייבת ממלכת הירדן חובת תודה לקיום שכנתה המערבית. מאז מת המלך עבדאללה נוכחו שאר מדינות ערב לדעת כי הירדן אינה אלא ארץ קטנה ודלה, חבל מדברי המתמר לשלוט על שירי ארץ ערב בית מערבה לירדן. עמאן, אשר בחיי המלך הוקן איימה על קהיר בפילוג המרחב לשני מחנות, שקעה שוב באפרוריתה המדברית; שכנותיה הסמוכות גמרו אומר כי אין לממש לכה העלווה זכות קיום. — היא חייבת להסיי תפח למדינה אחרת, לטובתה היא.

עיראק תבעה את הסיפוח מסיבות משי פחתיות — הן פיצול הראשון של עיראק ועבדאללה של הירדן היו אחים. אך הרעיון לא קסם ביותר לירדנים: בעיני תושבי פלסטין העיראקים עודם פראים למחצה, הסורים הודיעו כי אין תביעות עיראק המשפחתיות עולות על תביעותיה הגיאור היסטוריות של סוריה. אם תנסה עיראק להשתלט על הירדן בכוח, תאלץ סוריה אף היא לפעול, אך אם תתן לירדן להשאר בלתי תלויה, תשמש סוריה לקיים יחסים טובים עם השתיים.

קולות מעבר לגבול. לפי המסורת הערבית. היתה צריכה אחת משתי הארצות לפסוח על דעות שכנתה ולנסות לשנות את המצב לטובתה. במקום זה הסתפקו סוריה ועיראק במלחמה פוליטית, הנרימו כספים וסוכנים לירדן להשפיע על תוצאות הבחירות לפרלמנט שנערכו אחרי רצח עבדאללה. כי מעבר לגבול השמיעה ישראל איומים ולי קוקי-שפתיים של רעב נוכח פרי ההולך ובשל הירדנים דחו כל הצעת סיפוח, המלך סלאל הוכתר מלך ונראה היה כי ממלכתו תהפוך עובדת קבע בפסיפס המרחבי.

עד אשר לפני כמה שבועות נודע כי גבר שגעון המלך סלאל. עוצר עיראק חש לעמאן להציג שוב את תביעות הבית ההאשמ, שי שאקלי נפגש עם ראשי הירדן במבצר ה לגיון הערבי במפרק, תבע כי לא ייכנעו ללחץ העיראקי, הבטיח להם את עזרתו במקרה הצורך.

למעשה ידעו כולם כי לא יקום כל צורך כזה. אותם הקולות המדאגים החלו נשמעים שוב מעבר לגבול הישראלי: הכרזות רשיות של משרד החוץ, הודעות של דובר הצבא, מאמרים ארוכים בעיתונים, נאומים מעל במת הכנסת.

הדרך נשארה פתוחה בפני אבו אלי-הודה: הוא יכול לעמוד על שילית זכות המלוכה מטאל, לדחות את תביעות עיראק ולהשמר מתאווה סוריה. בסתר בו הוא העלה ברכת תודה לכל כותבי המאמרים הישראליים, לנוי

אמים ולדוברים הרשמיים — ברכת תודה בעד "שירות עז ומסור לאיחוד שליטי ערב נגד האויב הזר."

סוריה הקולונל השלישי והרביעי

לא מוזן רווחה הדעה בסוריה ובשאר ארצות המרחב כי איבדו הגדול ביותר של קר לונל סורי הוא קולונל סורי שני. לא היתה זאת סתם דעה; מאחריה עמדו הוכחות יצירות. כאשר הקולונל הראשון, חוסני אל-זועי, ביצע את הפיכתו והכריז על עצמו מנהיג סוריה, בא קולונל שני, סאמי אל-חנאחי, וסילקו. אך קולונל השני אף הוא נמצא מסלק — קולונל שלישי בשם אדיב אל-שיסקלי.

הסורים סקרו את רשימת קולונלי צבאם, ניסו לחפש מי המועמד הבא למנהיגות המ

לממשלה או למפלגות. ב-29 לנובמבר, עת חגגה ישראל את יום השנה להחלטת הח לוקה של אום, הוא הכניס את הממשלה לבית-סוהר, קפץ למושב הקדמי ליטול לידיו את ההגה. אך בצניעותו הרגילה, הוא חזר למושב האחורי, מינה את סלו ראש המדינה, ממלא מקום השרים הכלואים והפרלמנט ה מפוזר.

חוקים במנוא הקצב. מאז הפך הקר לונל פאוזי סלו מועמד לתואר המושל שהוציא את מספר החוקים הרב ביותר אי פעם. כשר הבטחון חתם על חוקי חירום ומשטר צבאי, כשר המסחר הוציא חוקים נגד חברות זרות, כשר החינוך הורה להקפיד על לימוד היסטוריה ערבית, ואיסור כל פעולה פוליטית בקרב הסטודנטים, כשר החקלאות פירסם תקנות לחלוקת אחוזות גדולות ה שייכות לממשלה או שאין בעלותם ידועה לפלאחים חסרי-אדמה.

הקולונל פאוזי סלו, המלך טאל, הקולונל אדיב שיסקלי מי המשוגע, בעצם?

החוקים הוצאו בקצב מסחרר, ללא כל אפי שרות ביצוע עליי המנגנון הממשלתי ה קיים. אך סלו, בשם שיסקלי, לא הראה שום דאגה: העיקר היה להקים את המסגרת ה חוקית — הביצוע יבוא במרוצת הזמן, לכ שהיה פאזי, לספל בו, בינתיים המשיכו דפוסי הממשלה להפליט חוקים חדשים במ לוא הקצב.

בין השאר חתם סלו על חוק המעניק מדליה וכסף לכל אשה היולדת שלושה ילדים או יותר. אם לתשעה ילדים זכאית לנסיעות חינם בכל קוי הרכבת הסורית ואילו אשה המביאה לעולם 16 ילדים או יותר זכאית למשכורת של פקיד ממשלתי בדרגה

דינה ולסילוק קולונל נוסף. לא עבר זמן רב והקולונל הרביעי הופיע — קולונל פאוזי סלו, שחור, שמנמן, מחייך. אך שלא כשאר בני דרגתו, הוא לא סילק את הקולונל ה שולט — הוא נשבע לו אמונים. תוך חודשים מעטים, הפך סלו מיופה כוח של שיסקלי, שהעדיף "לנהוג מן המושב האחורי."

הוא תבע למסור את הפיקוד על המשטרה לידיו סלו כשר לבטחון הלאומי. סביב שאלה זו פרץ משבר אחר משבר — ראשי המפלגות היו מוכנים להשאיר בידי שיסקלי את השלטון על הצבא אך לא על המשטרה. התפתחות העניינים נכנסה כבר להיס טוריה — שיסקלי גילה כי אינו זקוק כלל

"מעולה."

למקורבים, מספר סלו על כמאל אתא-תורק, הדיקטטור שהפך את תורכיה, שכנת סוריה הצפונית, מארץ פיאודלית מפגרת למעצמה אירופית מפותחת — בעזרת צווים דומים לאלה המוצאים עתה בסוריה. וככל האפשר, מדגיש סלו את פעילותו הוא בכל ענייניה השוטפים של סוריה. "לקולונל אדיב", הוא מספר, "אין פנאי לעסוק בענייניה האזרחיים של ארצנו. הוא טרוד במילוי התפקיד הקשה הרובץ על שכמו — בעיות בטחוננו וההגנה על המולדת."

הפתרון: צו נוסף. לפני שבוע החליט סלו כי עבודתו קשה מדי בשביל איש אחד: דרושים לו עוזרים שיטפלו בעניינים העיר גרתיים וישאירו לו פנאי להוצאת חוקים וצ חים נאורים. הפתרון: הוא הוציא צו נוסף, חתום בידי פאוזי סלו ראש המדינה, בו מינה את עצמו ראש ממשלה. העניק לעצמו גם זכות למנות חבר שרים שיהיו ממשלה.

כבר ביום הראשון הוכרר כי הוצאת ה חוקים תימשך ללא הפוגה. על סדר היום: עיבוד הצעת חוק שיופיד את מספר העיר תונים היומיים מ-36 ל-15. "וגם זה יהיה יותר מדי", הסביר ראש הממשלה. אך בכל זאת, כנראה, דרושה בסוריה מידה מסיימת של חופש עיתונות לפרסם את חוקי פאוזי סלו וממשלתו החדשה.

הלבנון

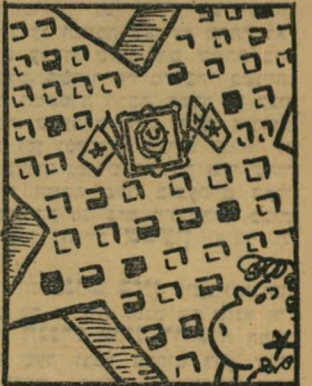
הידיים מתחת לשולחנות

כמעט כל אחד ידע שהמרד לא יצליח. 24 שעות לפני מועד ההצבעה בבית-הנבחרים ידעו העיתונאים לנבא כי הנרי פרעון ביי ואנשי סיעתו, החזית הבריתית, ייסגרו לפני הצבעת האימון בממשלה. קשה היה להאמין שמשטר הרקבון והשחיתות השורר בלבנון ניתן לשינוי עליידי קבוצה פוליטית.

משך חודשים השמיע הנרי פרעון האשי מות כבודות נגד הממשלה ופקידיה. כל דא גתם, הוא אמר, היא כיצד להתעשר במהירות האפשרית. כל משטר המדינה בנוי על פרו טקציה ושחיתות. כל מי שהיה לו מכר בפי קידות הגבוהה קיבל משרה ציבורית והפך פתאום לבעל נכסים מסודר. משטר זה השי חית את מוסר האזרחים, אמונתם בממשלתם נהרסה, אין להם יותר שום רצון הקרבה.

צצו ועדות לטיהור החיים הציבוריים, כי כל אחד פחד פן יחשבוהו בין הנהגים אם לא יצטרף למסע ההקזע; עוד מעט נראה כי תקום תנועה עממית אדירה שתעיף את ה שלטון המושחת כעלה יבש בסופה. ואז הח ליש סמי אל-סולח, ראש ממשלת הלבנון ל הביא את הדבר בפני 77 חברי בית-הנבחרים, לדורש הצבעת אימון בממשלתו.

אכן, אותו לילה הוכיחה אסיפת הפרלמנט כי דיבורים ומעשים הם שני דברים שונים. תמורת הבטחה של הממשלה לברר את ה עניין, הסכימו החוזה והידינו כי אולי טעו בהערכתם את מצבה המוסרי של המדינה, השאירו את ידיהם תחת לשולחנות שעה שנשאלו מי מצביע נגד.

"עכשיו אני מבינה לפחות מדוע קראו להם מפלגת אנטי-אנטי!" נאחזה רותי ונכנעה לגורלה. לא היתה לה גם ברירה. השניים תפסו בזרועותיה, לחצו על אחד הכפתורים שעל גופם, שדמו לכפתורי העלית. היו אלה באמת כפתורי מעלית — כי רותי עלתה במהירות עזר מה למעלה. בקומה העליונה עזרו, נכנסו לאולם ענקי האולם היה כולו ריק. רק בפינה אחת עמד שולחן כתיבה. ליד השולחן עמד יצור. ראשו לא היה רמקול. היה זה ראש של מיקרופון. רותי הבינה: זהו מנהיג.

רותי שני יצורים, שדמו בכל ליצור שראתה קודם לכן. היה רק הבדל אחד: במקום סמל שלוש הנקודות על חזהו של היצור שצעק "בוז" היה על חזה שני היצורים האלה סמל של כוכב מחומש. היה זה, כנראה, סמל המפלגה.

האם אפשר לקבל משהו לאכול? איזו חתיכת בשר או נקניק, אולי... החלה רותי.

אך השניים לא שמו לב. "אנטי-ממשלה! אנטי-מפלגה! אנטי-כל!" צעקו רמקוליהם והחרישו את אזניה.

אחרי שהגיעה לכוכב המרובע, נתגלה עולם חדש לעיני רותי: אנשים הנישאים על גופם סמלי-מפלגות, שיש להם רמקול במקום ראש והצווקים סיסמות במקום לר בר. כשראו את העגיל של אזני רותי שדחזה למפקדה של מפלגת אנטי-אנטי.

בית המפקדה של מפלגת אנטי-אנטי היה בניין עצום, בנוי כולו בצורה של כוכב מחומש אדיר. שם עזרו את